

#ULAND

NOVEMBER 2018

VERDENSMÅL 8

MERE RIS FOR PENGENE

*Fælles indkøb
strækker lønnen*

ARBEJDERE OG DIREKTØRER

SVEJSES SAMMEN

*Når virksomheden
tager socialt ansvar*

FLIDSPRÆMIE

*Eleverne bliver dygtige,
når lærerne kommer
på skolebænken*

ET ORDENTLIGT JOB

HELE VERDENS MÅL Det er, hvad FN's 17 verdensmål er. Målene gælder for alle lande – både rige og fattige – fordi klodens problemer har betydning for os alle.

Hvis vi afhjælper fattigdom i udviklingslandene, handler de måske mere med os og er med til skabe flere danske arbejdspladser. Hvis der er krig i et land, kan det medføre strømme af flygtninge – som kan presse vores sociale sikkerhedsnet – selvom vi bor langt væk fra krigen. Og vi ved nu, at hele kloden må stå sammen for at løse problemerne med klima og miljø.

Fagbevægelsen bakker op om de 17 verdensmål, men et mål er særligt interessant – nemlig Verdensmål 8. Det handler om at skabe ordentlige jobs og bæredygtig vækst. Hvis man har et arbejde og en indkomst, kan man udover at forsørge sin familie, give sine børn en bedre skolegang, man kan leve sundere og mere bæredygtigt, man betaler skat og bidrager til samfundet. Et godt arbejde skaber en god cirkel.

Det kræver, at der er gang i hjulene i samfundet, men det kræver også, at jobbet er ordentligt. Det vil sige ordentligt betalt, at der er ordentlige vilkår, og at man bliver behandlet ordentligt – også når man bliver syg eller kommer til skade. Derfor er det vigtigt, at regeringen støtter op om ordentlige jobs, investerer i uddannelse og sundhed, sociale sikkerhedsnet og sikrer fornuftig lovgivning på arbejdsmarkedet.

Alt det kommer ikke bare dumpende. Det kræver en lang, sej kamp, som vi i Danmark har ført blandt andet gennem fagbevægelsen i over 100 år. I dette blad kan du møde mennesker fra hele verden. De arbejder, efter danske forhold, behårdt – men kan også fortælle, hvorfor det er vigtigt, at fagbevægelsen er der for dem. God læselyst!

Lizette Risgaard
Formand for LO
Formand for Ulandssekretariatet

Bente Sorgenfrey
Formand for FTF
Næstformand for Ulandssekretariatet

UDGIVER: Ulandssekretariatet, Islands Brygge 32D, 2300 København S
TELEFON: 33 73 74 40
E-MAIL: mail@loft.dk, www.ulandssekretariatet.dk
ANSVARSHAVENDE REDAKTØR: Mads Bugge Madsen
REDAKTION: Jacob Rosdahl (redaktør), Søren Bjerregaard
GRAFISK TILRETTELÆGGELSE: Sanne Støvelbæk 1:60
TRYK: KLS Oplag: 3.000
#Uland er produceret med støtte fra Danida
ISSN 2246-7343

UDENRIGSMINISTERIET
DANIDA

VERDENSMÅL
for bæredygtig udvikling

SCAN KODEN

Hvad er Ulandssekretariatet – og hvad arbejder vi for? Scan koden og se en 3 minutters film om os.

INDHOLD

- 3** Hvad er FN's Verdensmål 8?
- 4** Dialog – ikke strejker
- 6** Mere ris for pengene
- 8** Kurser og præmier løfter skolen
- 9** Dialog giver sikkerhed
- 10** CSR svejser arbejdere og direktører sammen
- 14** Småhandlende kæmper for det daglige brød
- 16** Fagbevægelsen skal genrejses fra stald til bord
- 18** Trodser dødstrusler

TEKST OG FOTO: SØREN BJERREGAARD

“ Cirka halvdelen af jordens befolkning lever for omkring 13 kroner om dagen.

FN's Verdensmål 8 går ud på at fremme vedvarende, inklusiv og bæredygtig økonomisk vækst, fuld og produktiv beskæftigelse samt anstændigt arbejde for alle

Antallet af arbejdere, der lever i ekstrem fattigdom er faldende. I udviklingslandene udgør middelklassen nu cirka en tredjedel af de beskæftigede – men der er stadig lang vej til målet om, at alle skal have et anstændigt arbejde. Cirka halvdelen af jordens befolkning lever for omkring 13 kroner om dagen.

For at skabe mere velstand har FN som målsætning, at væksten i de mindst udviklede lande skal op på syv procent om året. Men hvis økonomisk vækst blot fører til øget ulighed, udrykkes fattigdommen ikke.

Derfor er ordentlige jobs og økonomisk vækst kædet sammen i Verdensmål 8.

Ifølge Verdensmål 8 skal arbejdstagernes rettigheder beskyttes, og et sikkert og stabilt arbejdsmiljø for alle arbejdstagere skal fremmes, herunder for migrantarbejdere, især kvindelige migranter, og dem med usikker beskæftigelse. Verdensmålet understreger samtidigt, at det er vigtigt at udrydde tvangsarbejde, slaveri og menneskehandel.

Et stabilt og produktivt arbejdsmarked, både offentligt og privat, med ordentlige job er også fundamentet for at opfylde andre verdensmål, herunder målet om at udrydde fattigdom (mål 1) og om at mindske ulighed (mål 10). **✎**

DIALOG – IKKE STREJKER

Myo Min Win (th.) har hevet et år ud af kalenderen for at lave fagforeningsarbejde.

En fagforening på fabrikken kan være med til at løse problemer og undgå strejker.

TEKST: TROELS KØLN • FOTO: MINZAYAR OO

Strejker er almindelige på Myanmar's tekstilfabrikker, hvor de ansatte ofte må finde sig i lav løn og dårlige arbejdsforhold. På to fabrikker har arbejderne og ledelsen imidlertid opdaget, at de kan løse de værste problemer, hvis de går i dialog.

Der lyder en stille snorke, da Myo Min Win går forbi reolerne på fabrikkens lager. Han fortsætter ind i produktionshallen – også her sover mange til middag.

Den unge mand skridter ned gennem rækkerne af symaskiner, og han falder hurtigt i snak med et par kolleger. Den ene har et spørgsmål til ham om løn, den anden er træt af varmen, som når langt over 30 grader.

"Før var der strejker konstant, og ledelsen var ligeglade med os. Men efter at vi har samlet os i en fagforening, har det ændret sig. Nu tør folk godt sige det højt, hvis der er problemer," forklarer Myo Min Win.

Som 23-årig er han blevet valgt som leder af fagforeningen her på Unique Garment Factory, der leverer tøj til store europæiske kæder som H&M og Next. De cirka 1.000 ansatte producerer 3-400.000 stykker tøj om måneden for en gennemsnitlig månedsløn på cirka 400 kroner.

Arbejderne strejker sjældent. I stedet mødes de jævnligt med ledelsen for at diskutere problemstillinger på arbejdspladsen. Noget, som også ledelsen sætter pris på.

"Det er en stor fordel for mig, hvis der er en velfungerende fagforening. I stedet for at tale til 1.000 ansatte, kan jeg tale til nogle få af fagforeningens repræsentanter," forklarer fabrikschef Loi Wong.

FAGLIGT ARBEJDE PÅ FULD TID

Myo Min Win har arbejdet på fabrik siden han var 15 år, men har nu taget et års ubetalt orlov for at dedikere sig fagforeningsarbejdet på fuld tid.

"Vi har talt meget med ledelsen om, hvordan vores driftschefer behandler os. De har før været meget hårde, ubehøvede og nedladende. Det er der blevet rettet op på," siger han.

På opfordring af fagforeningen er der blevet installeret flere vindblæsere i fabrikkens kantine, og der er fået flere borde og stole, og der er kommet nyt førstehjælpsudstyr.

Nu vil fagforeningen have ændret den måde, akkordlønnen bliver opgjort på. Her er der dog ikke enighed endnu, fortæller fabrikschef Loi Wong.

"Vi er ikke klar til at møde fagforeningens krav. Men vi taler og diskuterer gerne med dem. Og jeg er villig til at prøve det af på en enkelt afdeling. Så må vi se, om vi kan udvide det til andre senere," siger Loi Wong.

FRA VOLDELIGE STREJKER TIL DIALOG

Små 20 minutters kørsel derfra ligger en anden tekstilfabrik, Myanmar Jial Fashion. Her sidder hundredvis af kvinder bøjet over deres symaskiner i lange, lige rækker. Luften er varm og tung.

Da fabrikken åbnede i november 2013, var der ofte strejker og de førte flere gange til tumult og slåskampe.

Loi Wong er ikke enig i alle fagforeningens krav, men han er villig til at mødes og forhandle.

"Vi kendte ikke noget til arbejderrettigheder dengang, og vi vidste ikke, hvordan vi skulle få ledelsen i tale. Derfor var automatreaktionen for os at strejke," siger Kalayar Tun, lederen af den lokale fagforening.

Konflikten blødte op, da virksomhedsejerne tog kontakt til hovedorganisationen CTUM for at høre, om de kunne hjælpe med at forebygge strejkerne. Det fortæller fabrikkens manager, U Myint Han.

"Ejerne vidste ikke selv, hvad de skulle gøre ved det, så de spurgte om hjælp. Nu har vi så fået en lokal fagforening her på fabrikken, som jeg kan tale med i hverdagen," siger U Myint Han, der har håret rettet i en sirlig sideskilning.

Siden arbejderne samlede sig i en fagforening, har der ikke været en eneste strejke. ➤

MERE RIS FOR PENGENE

Både bønder og arbejdere i Myanmar kæmper for at få pengene til at række. Nu samler de sig i kooperativer, der skal sikre billigere varer og fair betaling for arbejdet.

TEKST: TROELS KØLN • FOTO: MINZAYAR OO

Si Si Maung svinger armen vildt foran sig. Et svagt grønt lys skinner op gennem de løse gulvbrædder – genskin fra algerne i vandet under bambushuset. I hjørnet står et bilbatteri, der forsyner det lille fjernsyn med strøm. Naboen hører skrattende indisk popmusik, hanen galer.

For nyligt blev hendes mand vred, fortæller Si Si Maung. Han var træt af al hendes snak om fagforeninger og kooperativer.

"Han begyndte at råbe og kalde mig for alle mulige skældsord. Så gav jeg ham et ordentlig slag lige i ansigtet. Han har ikke sagt noget siden da. Fagforeningen er vigtig. Og nu har jeg besluttet, at jeg slutter mig til kooperativet."

Si Si Maung

Landsorganisationen CTUM ruller for tiden et nyt tiltag ud i Myanmar: kooperativer, hvor medlemmerne køber varer fra andre medlemmer til en fordelagtig pris for både køber og sælger. Samtidig ejer kooperativerne landbrugsudstyr, som medlemmerne kan leje billigt.

"Kooperativerne skal sikre, at medlemmerne både kan producere og købe til en fair pris, fordi vi ikke behøver skabe de samme store overskud som de private virksomheder," siger Zin Mar Oo, der er CTUM's ansvarlige for at udvikle kooperativerne.

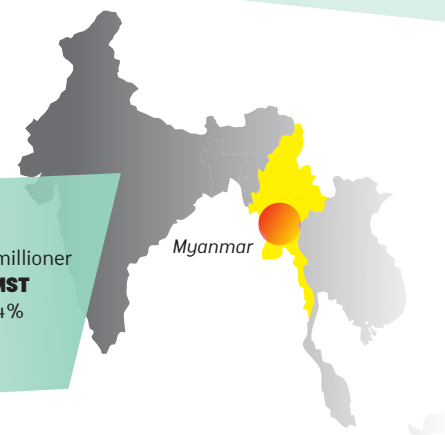
Si Si Maungs familie får lidt større råderum ved at købe ind i kooperativet.

Hvis Si Si Maung bliver en del af kooperativet, kan hun spare 5-6.000 kyat (20-25 kroner) på en sæk ris, der rækker til en måned for den ni personer store familie. Det er lidt mere end det, Si Si Maung tjener på en dags arbejde på tekstilfabrikken.

"Det er penge, jeg kan bruge på at spare op til uddannelse for mine børn eller bruge på andre ting, vi har brug for i dagligdagen – sæbe, flere grøntsager, den slags," siger Si Si Maung.

Lige nu er projektet i sin tidlige fase og omtrent 1.100 medlemmer er med i kooperativerne. Det langsigtede mål er at skabe rigtige dagligvarebutikker, der også kan sælge til ikke-medlemmer. 📌

MYANMAR
BEFOLKNING: 53,9 millioner
ANDEL MED INDKOMST
UNDER 12,5 KR.: 6,4%

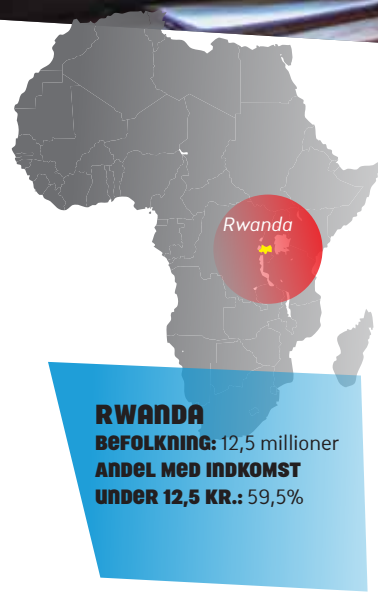

Myanmar

DIALOG GIVER SIKKERHED

KURSER OG PRÆMIER LØFTER SKOLEN

RWANDA
BEFOLKNING: 12,5 millioner
ANDEL MED INDKOMST
UNDER 12,5 KR.: 59,5%

En fagforening for lærere løfter det faglige niveau med kurser og præmier.

TEKST OG FOTO: MORTEN BONDE PEDERSEN

Privatskolen Ecole Decouverte i et forretningskvarter i byen Rwamagana, et par timer fra Rwandas hovedstad Kigali er en af de mere privilegerede skoler i Rwanda.

Selvom undervisningen stadig er præget af udenadslære, er niveauet højere end det var, da skolen blev startet i 2005, lyder det fra både lærere og inspektøren på skolen. Det tilskriver de ikke mindst, at stort set alle lærere siden 2012 har været medlemmer af Rwandas privatskole-lærerforening, SYNEDUC.

FAGFORENING SIKRER FAGLIGHED

Da vi kigger forbi femte klasse, er der samfundsfag på skemaet. Dagens emne er Det østafrikanske fællesskab. Eleverne bliver spurgt til, hvilke lande, der er medlemmer af fællesskabet, og hvem der er generalsekretær.

Ved tavlen står Ezekiel Nsanzamahozo, der lige som de øvrige lærere på skolen er medlemmer af SYNEDUC.

"SYNEDUC opmuntrer os til at gøre vores bedste, og de tilbyder kurser her på stedet. Hvert år er der præmier til de dygtigste lærere i distriktet. En lærer her på skolen har et år vundet en laptop til brug i det daglige arbejde," fortæller han senere.

Lærerkollegaen Patrick Harolmana er skolerepræsentant for SYNEDUC og tilføjer, at det ikke kun er lærernes faglighed, som er blevet udbygget med støtte fra SYNEDUC.

"Vi har også fået større viden om socialt ansvar, for eksempel hvordan vi som lærere skal arbejde sammen med lokalsamfundet," siger han.

Lærernes uddannelse gennem fagforeningen går så godt, at skolen står på spring til at kunne tilbyde en overbygning, der svarer til gymnasieniveau. ✎

I Rwanda er dialog den hurtigste og bedste måde at løse problemer på, når medarbejdere og arbejdsgivere er uenige. Sådan lyder det fra flere fagforeninger.

TEKST OG FOTO: MORTEN BONDE PEDERSEN

Et af Rwandas større forbund, STECOMA med 12.000 bygningsarbejdere, foretrækker dialog frem for jura. Med en ny aftale har STECOMA-repræsentanter adgang til alle byggepladser i hovedstaden Kigali – og mandat til at lukke byggepladser ned, hvis de for eksempel ikke lever op til lovgivningens krav om sikkerhed.

Efter at aftalen blev underskrevet for godt et år siden, har STECOMA oplevet færre anmeldelser om brud på sikkerheden og om dårlige løn- og arbejdsvilkår på byggepladser. Det fortæller Joseph Sibomana, der er forbundssekretær.

"Generelt er entreprenørfirmaerne blevet mere åbne. Vi er kommet langt med dialog. Vi mødes jævnligt med repræsentanter for både bygherrer og byggeledere, og

indtil videre har vi kunne løse problemerne hurtigt. Det har endnu ikke været nødvendigt for os at kræve nogle byggepladser lukket ned, selvom vi i enkelte tilfælde har måtte true med det," siger Joseph Sibomana.

En af de byggepladser, hvor det har været nødvendigt for STECOMA at indskærpe reglerne har 160 ansatte og ligger i det centrale Kigali. Arbejderne har nu hjelme og ens arbejdstøj på. Stilladserne er bygget af stål. Her arbejder 36-årige Zena Murebwayire, som har været i byggebranchen i otte år. De seneste fem har hun været medlem af STECOMA, og hun er glad for den tryghed det giver, at fagforeningen er til stede på arbejdspladsen:

"Det er ikke alle steder, sikkerheden er lige så god som her. Der er to byggepladser i Kigali, som er kendt for at være farlige. Den ene er drevet af et kinesisk firma, den anden af et kenyansk," fortæller hun. ✎

Zena Murebwayire
36 år
Medlem af STECOMA
Har arbejdet i byggebranchen i 8 år.

“

Vi har fået
et meget bedre
samarbejds klima

Hazel Arado, kvindelig svejser

CSR SVEJSER ARBEJDERE OG DIREKTØRER SAMMEN

Hazel Arado hygger med familien efter fyraften.

Hun er den eneste kvindelige svejser blandt Allied Metals 68 medarbejdere. Men 29-årige Hazel Arado vil hellere snakke om arbejdsmiljø og efteruddannelse end om kønsroller.

TEKST: PSYCHE ROXAS-MENDOZA • FOTO: NANA BUXANI

I begyndelsen af 2017 gik Allied Metals med i et CSR-projekt, der i første omgang fokuserer på at højne sikkerheden på filippinske arbejdspladser.

"Sikkerhedstræningen gjorde både os arbejdere og ledelsen opmærksomme på behovet for sikkerhedsudstyr. Det betyder, at vi nu har fået handsker, svejsemasker, briller og sikkerhedssko," fortæller Hazel Arado.

Tidligere havde svejserne på Allied Metals slet ikke masker på, når de svejsede køkkener sammen til McDonald's og andre kæderestauranter. I stedet dækkede de mund og næse med sammenrullede T-shirts.

Ulandssekretariatet får hjælp af CO-Industri og Dansk Industri til at styrke CSR i de filippinske organisationer og virksomheder. Projektet er med sit fokus på konkrete rettigheder noget helt nyt i Filippinerne.

FAGFORENINGEN LØSER KONFLIKTER

"Nu er vi kommet dertil, at vi får nyt sikkerhedsudstyr helt gratis, når det gamle er slidt ned," fortsætter Hazel Arado begejstret. I produktionshallen har de også fået afskærmninger på svejseapparater og metaludskæringsmaskiner.

Hazel Arado har været medlem af en fagforening siden 2016 og fortæller, at hun meldte sig ind, fordi hun dermed blev dækket af

overenskomsten og ikke skulle stå til regnskab over for cheferne alene. Over de sidste par år er forholdet mellem ledelse og fagforening blevet kraftigt forbedret:

"Før i tiden udskød vi alle konflikter til overenskomstforhandlingerne. Nu har vi fået et samarbejdsudvalg, hvor vi løbende diskuterer arbejdsmiljø og arbejdsvilkår. Det har givet et meget bedre samarbejds-klima," siger Hazel Arado.

MØNSTERBRYDER I SIKKERHEDSSKO

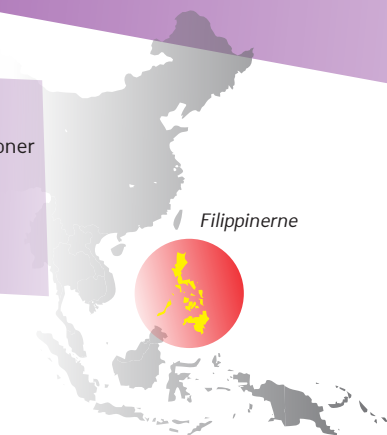
Hazel Arado voksede op i et skur i en fiskerby. Nu bor hun i en lille lejlighed sammen sine forældre, sin svigerinde og en nevø. De fleste dage vågner hun op kl. 5.30 og skyn-

der sig hen på fabrikken, der ligger halvdanden kilometer fra hjemmet. Her arbejder hun indtil kl. fire om eftermiddagen eller senere, hvis der er overarbejde.

Det var absolut ikke et tilfælde, at Hazel Arado blev metalarbejder. Efter gymnasiet tog hun et kursus i svejsning, og herefter blev hun hurtigt ansat på en mindre metal-virksomhed. Da hun søgte job på Allied Metals for et par år siden, var det først gang, de ansatte kvinder.

"Vi var flere kvindelige ansøgere, men jeg var den eneste, der bestod testen. Jeg gjorde bare mit bedste og så blev jeg ansat," siger hun. 📌

FILIPPINERNE
BEFOLKNING: 106,5 millioner
ANDEL MED INDKOMST
UNDER 12,5 KR.: 8,3%

SMÅHANDLENDE KÆMPE FOR DET DAGLIGE BRØD

UGANDA
BEFOLKNING: 44,3 millioner
ANDEL MED INDKOMST
UNDER 12,5 KR.: 35,9%

I Uganda er den uformelle økonomi enorm. Det betyder, at langt de fleste arbejdere befinder sig i en gråzone, hvor de lever fra hånden til munden med en meget beskedent daglig indkomst – ofte uden kontrakter, regler og aftaler. Nogle af dem, der knokler for det daglige brød, er de småhandlende på markederne.

TEKST: JACOB ROSDAHL • FOTO: DANIEL URHØJ

På det enorme Owino-marked i Ugandas hovedstad Kampala, står de handlende tæt. Nogle af dem sælger grøntsager fra en beskedent bod – eller måske går de rundt mellem bilerne med frugt i en stor skål på hovedet.

Fagbevægelsen prøver at samle de markeds-handlende i organisation UMEAU (Uganda Markets & Allied Employees Union). Ideen er at hjælpe de markedshandlende med bedre pladser, forsikringer, små lån og hjælp, når de bliver chikaneret af myndighederne. I Uganda er det almindeligt, at politifolk og kommunale embedsmænd truer sig til bestikkelse. Det koster cirka 70 kroner om året at være medlem af UMEAU. 📌

AISHA NABUKENYA, 34 år

Enke, har otte børn i alderen 4-16 år.
Sælger bananer, mangoer og andre frugter mellem handlende og biler på Kampalas gader.
Tjener omkring 500 kroner om måneden.

"Da min mand døde for ti år siden, blev jeg gadesælger. Før det var jeg husmor."

"Vi gadehandlere har myndighederne på nakken. Før i tiden blev vi ofte jaget væk af kommunen. Fagforeningen har givet os en stemme, så vi kan gøre modstand. Vi kan også få små lån, hvis vi for eksempel har brug for penge til en læge."

"Jeg drømmer om et bedre job. Jeg er nødt til at få et bedre arbejde."

JESCA MWIJUKA, 35 år

Enlig mor, tre børn i alderen 9-15 år.
Har en bod, hvor hun sælger tøj til kvinder.
Åbner klokken 8, lukker klokken 18 seks dage om ugen.
Tjener 1.500-2.000 kroner om måneden.

"Jeg gik ud af fjerde klasse og har aldrig haft penge til at fortsætte min uddannelse. Jeg blev gift og fik børn. Jeg kom her til markedet og arbejder sammen med min søster. Jeg håber at hårdt arbejde og opsparring kan hjælpe mig til at få en større butik, måske med nogle ansatte."

"Jeg er en af de aktive i fagforeningen. Jeg har fået noget uddannelse – og nu prøver jeg at skaffe flere medlemmer. Jeg er meget stolt af vores fagforening. Men der er meget at gøre. Ingen tænker på os arbejdere i den uformelle økonomi. Vi kan ikke blive medlemmer af andre fagforeninger – og vi er ikke dækket ind af arbejdsmarkedsloven."

Mariam Nansubuga, 29 år

Gift, har en dreng på 5 år.
Har en bod, hvor hun sælger toiletartikler, kiks, legetøj og andre småforbrugsvarer.
Åbner klokken 9, lukker klokken 18.
Tjener cirka 1.500 kroner om måneden.

"Jeg ønsker at få en større butik. Fagforeningen hjælper os med for eksempel små lån, så vi kan udvikle vores forretning. Ene mand kan du ikke låne, men fordi vi er flere i fagforeningen, er det muligt."

"Det værste er, når det regner. Så regner det på varerne, og vi er nødt til at lukke helt ned. Men det er også for varmt, når solen bager ned. Fagforeningen arbejder for at vi kan få et slags overdækket marked. Det vil være en stor hjælp. Det synes jeg faktisk er fagforeningens største opgave."

FAGBEVÆGELSEN SKAL GENREJSES FRA STALD TIL BORD

De colombianske arbejdere i fødevarerindustrien vil genrejse fagbevægelsen og bl.a. uddanne 50 nye tillidsfolk med støtte fra støtte fra Fødevarerforbundet NNF i Danmark.

TEKST OG FOTO: JØRGEN LAURVIG

Faglige ledere i Colombia har i over 30 år været jaget vildt. Politikere har stækket deres magt, mens paramilitære grupper har slået dem ihjel. Det vil det colombianske nærings- og nydelsesmiddelarbejderforbund, SINALTRAINAL, nu råde bod på.

Derfor er SINALTRAINAL gået sammen med Fødevarerforbundet NNF og Ulandssekretariatet om et solidaritetsprojekt, som bl.a. skal uddanne 50 nye tillidsfolk i svine sektoren – dvs. arbejdere fra alle dele af produktionen fra stald over slagteri til forarbejdning. Uddannelsen skal sætte fokus på fundamentet for fagbevægelsen og de basale arbejdsrettigheder.

"Og så skal de lære at kommunikere – og det skal vi også. Vi har for svært ved at få vore budskaber ud til arbejderne. Så vi skal have professionel bistand til at lave pressemed-

delelser, skrive budskaber til medlemmerne og holde pressemøder for offentligheden," forklarer Juan Galvis, der er organisationssekretær i SINALTRAINAL.

Desuden skal svine sektoren undersøges, så der kommer overblik over arbejdsvilkårene på de enkelte virksomheder. Målet med projektet er også, at SINALTRAINAL skal vokse:

"Projektet skulle gerne føre til, at vi vokser fra de nuværende 3.500 medlemmer med 700 nye medlemmer i løbet af tre år. Derfor er svine sektoren interessant, da det er en branche med mange ansatte."

KLAPJAGT PÅ FAGLIGE LEDERE

I Colombia er det stadig livsfarligt at være medlem af en fagforening, men det har faktisk været endnu værre. Siden 1986 er over 4.000 faglige og folkelige ledere blevet myrdet af højreorienterede, paramilitære

grupper. Men det er ikke kun frygten for at blive dræbt, der har fået folk til at vælge tillidshverv fra, mener Juan Carlos Galvis: "Frem til 1990 var vi mange i fagbevægelsen, men den daværende præsident gennemførte en lov, der trak tæppet væk under organisationsretten. Samtidig begyndte myrderierne at tage til," fortæller Juan Galvis

"Vores forældre havde arbejdet hårdt for at give deres børn en uddannelse, men børnene kunne ikke finde arbejde, og tusinder rejste derfor fra landet. Så mange har aldrig haft kontakt med en fagforening, og derfor mangler vi i dag en hel generation af faglige ledere," siger Juan Galvis.

Fødevarerstyrelsen i Danmark samarbejder med colombianske myndigheder om at sætte fokus på dyrevelfærd, antibiotika-resistens og produktion i tidligere krigszoner i Colombia. ✎

COLOMBIA
BEFOLKNING: 49,5 millioner
ANDEL MED INDKOMST
UNDER 12,5 KR.: 4,4%

Juan Carlos Galvis
Organisationssekretær
i SINALTRAINAL

TRODSE DØDSTRUSLER

Arley Antonio García kigger ned i dalen, hvor halvdelen af småbønderne er blevet truet eller skræmt til at flytte.

Selv om borgerkrigen er slut, bliver fagforeningsledere stadig myrdet i Colombia. Arley García lever med konstante trusler på livet.

TEKST OG FOTO: JØRGEN LAURVIG

I 1989 blev Arley Antonio Garcías far truet på livet af paramilitære grupper. Han gik under jorden i fire måneder og fandt et nyt hjem i en landsby langt fra fødeegnen. Her skulle børnene vokse op i tryghed. Den drøm brast hurtigt – truslerne fra paramilitære grupper fortsatte. Og endte med at vække Arley Garcías egen politiske kampgejst. I 2006 var han med til at grundlægge fagforeningen ASTRACATOL, der i dag organiserer over 3.000 småbønder i regionen Tolima.

Selvom ASTRACATOL organisationssekretær blev slået ihjel i 2008, og flere andre ledere er blevet myrdet eller har været udsat for

attentater, fortsætter 36-årige Arley García kampen i fagforeningen, hvor han nu er formand.

"Vi lever med konstante trusler og bliver beskyldt for at være guerillaens forlængede arm. For kort tid siden blev to af vore kammerater skudt, mens de var på arbejde. Det var ikke et røveri, men et signal til os," fortæller Arley García.

Det seneste års tid har en paramilitær gruppe, der kalder sig Águilas Negras (De Sorte Ørne), delt løbesedler ud, der truer navngivne faglige ledere på livet:

"Da vi anmeldte truslerne, fik vi at vide, at anklageren havde overvejet at rejse tiltale mod os for at fremprovokere konflikten," siger Arley García med et skævt smil.

FREDSAFTALE

I 2016 sluttede Colombias regering fred med oprørshæren FARC efter 50 års borgerkrig. Arley García ser det som et lyspunkt:

"Familier blev splittet af krigen. Jeg kender en familie, hvor datteren var i FARC, mens sønnen var værnepligtig soldat. På begge sider var soldaterne fattige bønder, så nu dræber vi ikke længere hinanden."

"Men desværre kan krigen vende tilbage. Hvis ikke vi får skabt en udvikling for de unge på landet, vil mange blive frustrerede og vende tilbage til våbnene, måske i guerrillagruppen ELN, der stadig er aktiv. Og så begynder vi forfra på en ny blodig historie," slutter Arley Antonio García.

KAMP MOD FRACKING

ASTRACATOL kæmper ikke kun for småbøndernes ret til at leve i fred på deres jord. De arbejder også aktivt for menneskerettigheder og for at skåne miljøet. Det gælder især den fracking, som regeringen har givet tilladelse til. Fracking er, når man udvinder olie ved at pumpe vand, sand og kemikalier ned

i jorden. Stenlagene længere nede revner, og man kan pumpe olie op.

"Vi protesterer mod fracking, for eksempel i bjergene nær min landsby, El Chaparral. Her skal der fældes masser af skov, bruges masser af vand - og vandet, der flyder videre til El Chaparral vil blive forurennet," forklarer Arley García.

ASTRACATOL arbejder for et bæredygtigt landbrug og mener, det vil skabe arbejdspladser. Derfor vil de oprette "reservas campesinas", der med indianerreservater som forbillede skal være afgrænsede områder, hvor bønderne selv administrerer naturressourcerne. 🐦

Arley Antonio García
Formand for
ASTRACATOL

FN'S 17 VERDENSMÅL FOR BÆREDYGTIG UDVIKLING

De 17 verdensmål er FN's kurs for bæredygtig udvikling. De trådte i kraft 1. januar 2016 og forpligtiger FN-landene til at afskaffe sult og fattigdom, mindske ulighed og sikre bedre sundhed, ordentlige jobs og bæredygtig økonomisk vækst frem til 2030.

MÅL 1: Afskaffe alle former for fattigdom i verden

MÅL 2: Stoppe sult, opnå fødevarerikkerhed og forbedret ernæring, samt fremme bæredygtigt landbrug

MÅL 3: Sikre et sundt liv for alle og fremme trivsel for alle aldersgrupper

MÅL 4: Sikre alle lige adgang til kvalitetsuddannelse og muligheder for livslang læring

MÅL 5: Opnå ligestilling mellem kønnene og styrk alle kvinders og pigers rettigheder og muligheder

MÅL 6: Sikre at alle har adgang til vand og sanitet og at dette forvaltes bæredygtigt

MÅL 7: Sikre at alle har adgang til pålidelig, bæredygtig og moderne energi til en overkommelig pris

MÅL 8: Fremme vedvarende, inklusiv og bæredygtig økonomisk vækst, fuld og produktiv beskæftigelse, samt anstændigt arbejde for alle

MÅL 9: Bygge robust infrastruktur, fremme inklusiv og bæredygtig industrialisering og understøtte innovation

MÅL 10: Reducer ulighed i og mellem lande

MÅL 11: Gøre byer, lokalsamfund og bosættelser inkluderende, sikre, robuste og bæredygtige

MÅL 12: Sikre bæredygtige forbrugs- og produktionsformer

MÅL 13: Handle hurtigt for at bekæmpe klimaforandringer og deres konsekvenser

MÅL 14: Bevare og sikre bæredygtigt brug af verdens have og deres ressourcer

MÅL 15: Beskytte, genoprette og støtte bæredygtig brug af økosystemer på land, bekæmpe ørkendannelse, standse udpining af jorden og tab af biodiversitet

MÅL 16: Støtte fredelige og inkluderende samfund. Give alle adgang til retssikkerhed og opbygge effektive, ansvarlige og inddragende institutioner på alle niveauer

MÅL 17: Styrke det globale partnerskab for handling og øg midlerne til at nå målene.

